

JOURNAL

časopis Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích

REPORTÁŽ

Hokejové derby

2

REPORTÁŽ

Vítězství v hokejovém derby

- 4 Dotazník, který může hodně změnit
- 6 Rádio K2 přivezlo ocenění
- 7 Kolej K1 v novém

STUDENTSKÝ ŽIVOT

Zavírák s Harriesem

8

- 9 Budějovický Majáles už popatnácté
- 10 Jaro v kampusu začíná Májkou
- 11 Dobrovolníkem na budějovickém půlmaratonu

12

ROZHOVOR

Dnes bych volil jezdit i se záchrankou

- 17 Nová aplikace ukáže podnikům kurzová rizika
- 18 Psychologie nejen pro učitele
- 20 Novohradské hory, jak je neznáte
- 22 Nový druh jeskynního raka

OSOBNOST

Osudové osmičky Jiřího Komárka

24

- 26 Na olympiádě v Koreji
- 29 Co se chystá

Vydavatel:

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích,
Branšovská 1645/31a, 370 05, České Budějovice

Šéfredaktor: Miroslav Vlasák

Spolupracovali: Ing. Martin Bláha, Ph.D., Mgr. Miroslav Boček, Karolína Krupauerová, Igor Murko, Nikola Šarlingrová, Bc. Richard Šeří, Ing. Petr Štumpf, Ph.D.

Fotograf: Aleš Motejl, foto na obálce Martin Kurfiřt

Grafické práce a sazba: Lenka Kotlárová Popelková (Gra-m)

Jazyková korektura: Lenka Krejčová

Témata, připomínky a náměty můžete zasílat na mvlasak@jcu.cz

JOURNAL je čtyřikrát ročně distribuován zdarma na Jihočeské univerzitě, jejích fakultách a dalších vybraných místech.

Náklad 5000 ks. Tisk: Protisk, s.r.o.

Místo vydání: České Budějovice.

Registrace MK ČR E 21448, ISSN 2336-2170.

1

AMERICKÉ JARO NA UNIVERZITĚ

Celorepublikový festival Americké jaro se po roce vrací na univerzitu.

Ve dnech 25.–26. dubna jsou připraveny besedy se zajímavými osobnostmi spojenými s americkou literaturou a politikou. Přijedou třeba překladatelé Pavel Dominik a Mike T. Baugh nebo bývalý velvyslanec v USA Petr Kolář. Vrcholem bude čtvrtěční koncert celosvětově uznávaného klavíristy Erica Zuberu, který v ČR vystoupí poprvé. Koncert se uskuteční od 19 hodin v aule Pedagogické

fakulty. Vstup je zdarma, z kapacitních důvodů je nutná rezervace na filipovav@jcu.cz.

2

ZVOLILI PŘÍŠTÍ DĚKANKU

Docentka Helena Koldová se stane příští děkankou Pedagogické fakulty pro období 2018–2022. Na svém únorovém zasedání to navrhl akademický senát fakulty. Ve funkci vystřídá současného děkana Michala Vančuru, který končí v srpnu. Helena Koldová je momentálně na fakultě proděkanou pro studium a současně působí na Katedře matematiky.

3

CELOUNIVERZITNÍ SETKÁNÍ ABSOLVENTŮ

Univerzita připravuje první celouniverzitní setkání absolventů, které se uskuteční od 22. do 23. června. Bude to ideální příležitost nejen ke vzpomínání na studentská léta, ale také k navázání spolupráce a disku-

zím o dalším směřování naší univerzity. Na účastníky čeká mimo jiné program v režii jednotlivých fakult, vernisáž výstavy o historii JU, mše svatá v katedrále nebo sobotní dopolední setkání v aule. Absolventi se mohou hlásit do 20. května přes STAG, účastnický poplatek je symbolických 100 korun.

4

JOURNAL ZÍSKAL OCENĚNÍ

Odborná porota složená ze 46 odborníků z oblasti marketingu a komunikace vybírala během března nejlepší firemní média v šestnáctém ročníku soutěže Zlatý středník. Celkem se do užší nominace Zlatého středníku probodovalo 64 médií. Časopis Journal, který soutěžil v kategorii Nejlepší G2C časopis a noviny veřejné a státní správy, získal certifikát s oceněním RATED.

Hodnotila se celková úroveň média, grafická a obsahová podoba, i zásah cílové skupiny.

VÍTĚZSTVÍ V HOKEJOVÉM DERBY

Třetí hokejový soubor českobudějovických vysokých škol ovládlo mužstvo Jihočeské univerzity, které svého rivala z VŠTE porazilo 4:1.

Kdo z vás ještě nikdy nebyl na hokejovém souboji naší univerzity s VŠTE, byl asi stejně jako já překvapen jeho úrovní i neopakovatelnou diváckou atmosférou, která zavládla v českobudějovické Budvar aréně. Už po úvodním vzhazování bylo jasné, že se tu nesešla parta kluků, kteří si spolu chodí zahrát v neděli na rybník, ale

výběr ostřílených hráčů z druhé ligy i nižších soutěží, kteří jinak oblékají dresy třeba za David Servis, Český Krumlov, Hlubokou nebo Veselí nad Lužnicí. Jedinou podmínkou, kterou spoluorganizátor dopředu vyjednali, bylo, aby hráč neměl podepsanou profesionální smlouvu. Zápas měl po celou dobu vysoké tempo, i když se oproti ligoým soutěžím na

>> Děkujeme vítěznému týmu ve složení: útočníci Richard Heřmánek (kapitán), Josef Matoušek, Adam Slaviček, David Ciboch, David Svoboda, Jan Fučík, Jiří Bárta, David Nehoda, Rostislav Štefan, obránci Jan Radoš, Josef Žáček, Jan Koňářík, Filip Čížek, Jiří Kubeš, Michal Michal, brankáři Daniel Černý a Tomáš Hermann. Trenér Jan Trummer, asistent Radek Vondruška.

ledě střídaly jen tři pětky. Nechyběly ani tvrdé souboje. „Trochu se to vyhrotit musí, emoce ke sportu patří. Šli jsme do toho naplno,“ shrnul útočník David Nehoda. I když spolu někteří soupeři hrají v domovských klubech, ten večer prý šlo kamarádství stranou.

TRENÉR PŘEČETL HRU SOUPEŘE

Začátkem první třetiny se mohlo zdát, že soupeř dostal naše hokejisty pod tlak. Byl to ale záměr domluvený v kabině. „Minulý rok jsme do zápasu hrozně vtlitli a dostali jsme ze začátku dva zbytečné góly. Takže letos nás trenér uklidnil a nenechali jsme se tolik rozhodit atmosférou v areně,“ říká kapitán mužstva Richard Heřmánek, který už za náš tým odehrál třetí hokejové derby. Právě profesionální kouč Jan Trummer byl letos pro tým velkou posilou. „Měl výborné postřehy, hráče VŠTE dokonale přečetl a mohli jsme hrát tak, jak vyhovovalo nám,“ vyzdvihuje jeho roli kapitán. Zatímco první třetina skončila „fotbalovým“ výsledkem 0:0, ve druhé třetině už náš tým soupeře dostal pod tlak a vstřelil dvě branky. Atraktivitě zápasu to pomohlo. Fanoušci univerzity vyzdobení červenými papírovými helmami svůj tým hlasitě podporovali a po každé vstřelené brance rozvinuli „tleskadla“ s nápisem GÓL, kterými je pořadatelé z Jihočeské univerzity vybavili při vstupu. Ve třetí třetině přidali naši hráči ještě další dva góly, VŠTE pak snížila na konečných 4:1. Diváci i hráči si užili atmosféru jako na prvoligovém utkání, včetně velkoplošné obrazovky a moderátora.

KIMONO PŘEVLEKL ZA DRES

O atmosféře na stadionu by mohl vyprávět i náhradní brankář Tomáš Hermann z Pedagogické fakulty. Jeho příběh stojí za zmínku. Ještě loni seděl na utkání jako divák a byl zvyklý držet v ruce spíše florbalovou hokejku. „Pak jsem si zapsal u nás na katedře výběrový hokej a celý rok každý

týden trénoval na ledě. Přejde mi to jako sen, jeden rok jste divák a další už členem výběru univerzitního týmu,“ doteď trochu nechápe. A že byl letos univerzitní výběr opravdu elitní, o tom nepochybuje. „V poli byla obrovská konkurence, několik výborných hráčů se do užší nominace nedostalo, třeba i těch, kteří v loňském derby hráli. Takže je možná trochu nefér, že jsem se nominoval zrovna já, i když o brankáře je vždy trochu nouze,“ směje se Tomáš, který je jinak českým reprezentantem v karate. To by se mu možná mohlo mezi tvrdými borci hodit, ale k žádné hromadné bitce naštěstí nedošlo. I když se nakonec na led nedostal, byl pro něj i pobyt na střídačce zážitkem: „Po vstupu na led se mi roztrásla kolena a chvíli trvalo, než jsem se uklidnil. Atmosféra v hale je opravdu neuvěřitelná.“ A určitě nejen pro něj. Spousta hráčů je z domácích zimních stadionů zvyklá na několik stovek diváků. A najednou nastoupí na led prvoligového Motoru, kde vás z ochozů sledují tři tisícovky fanoušků. „Je skvělé, že se z fanoušků univerzity stane během utkání jedna rodina a hokej je takto stmelí. Chtěli bychom jim poděkovat za úžasnou podporu,“ shodují se hráči.

VZHŮRU NA FOTBAL

Pokud vás univerzitní sport baví, nemusíte čekat na další ročník hokejové bitvy. Už ve čtvrtek 3. května v 18 hodin pokračuje sportovní klání mezi Jihočeskou univerzitou a VŠTE, tentokrát na zeleném pažitu. Fotbalový zápas mívá pro hráče i diváky nevšední atmosféru, koná se totiž na stadionu Dynama České Budějovice. Stejně jako hokejový zápas jej pořádají studentské unie obou vysokých škol. Přijďte podpořit náš tým, který chce soupeři vrátit loňskou těsnou porážku. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: Petr Zikmund

DOTAZNÍK, KTERÝ MŮŽE HODNĚ ZMĚNIT

Vysoké školy jsou jedny z posledních veřejných institucí v České republice, které řeší oblast personalistiky pouze po administrativní stránce, nikoliv z hlediska personální strategie. Ta by přitom vědeckým pracovníkům a dalším zaměstnancům měla vytvářet motivující pracovní podmínky.

Evropská komise před časem přišla s myšlenkou ocenit vysoké školy a výzkumné instituce, které se významně zasazují o zlepšování podmínek v oblasti lidských zdrojů. Vzniklo tak ocenění HR Award, které uchazečům o pracovní pozici říká, že se konkrétní organizace chová ke svým zaměstnancům transparentně, nediskriminačně, a pro práci jim vytváří kvalitní podmínky, které jsou srovnatelné a predikovatelné v Makedonii stejně jako ve Velké Británii. Ve vyspělé Evropě už je držitelů kolem čtyř set, v České republice zatím ani jeden. „Jihočeská univerzita má šanci být mezi prvními deseti nebo patnácti institucemi, které by toto prestižní ocenění mohly získat. A to už na konci tohoto roku,“ říká prorektor pro rozvoj Jan Zrzavý.

VÍCE CIZINCŮ NA UNIVERZITĚ

Usilování o HR Award není žádným rozmarem. Česká republika už dokonce zpracovala strategii rozvoje lidských zdrojů ve výzkumu a vývoji pro roky 2018-2020, která jednoznačně ukládá jednotlivým ministerstvům, aby prvky HR Award začlenily do svých strategických dokumentů. Na vysoké školy tak vznikne v budoucnu tlak. Pokud si budou chtít sáhnout na peníze z vědeckých grantů, například Horizon 2020, TAČR a dalších, budou muset v rámci zvýšení konkurenceschopnosti prvky HR Award přijmout. Je nezbytné, aby se rozpohyboval

evropský pracovní trh a mohly probíhat geografické a mezioborové mobility, což organizacím přinese potřebné know-how. Možná právě proto, že Češi značku HR Award neznají, mohou k ní být zpočátku skeptičtí. Přitom v zahraničí už jde o ostře sledovanou záležitost. „Sledujeme instituce ve vyspělé Evropě a některé oceněné jsme měli možnost navštívit. Podle jejich informací mělo získání ocenění pozitivní dopad na zájem uchazečů o studium, přilákání nových vědeckých pracovníků, nebo také získání partnerů z aplikační sféry. Řada zahraničních pracovníků vyhledává inzeráty na EUROAXESS a ocenění HR Award vnímají jako znak transparentnosti institucí,“ zmiňuje vedoucí útvaru pro rozvoj Václav Lukeš. Podle zahraničních zkušeností by ocenění mělo zajistit univerzitě více zahraničních pracovníků i studentů. „Neustále řešíme pokles demografické křivky, ale třeba na univerzitě v holandském Wagenin-genu už deset let nepřetržitě rostou počty studentů, protože díky HR Award získávají studenty ze zahraničí,“ doplňuje Lukeš.

PRAVÁ CHVÍLE SE OZVAT

Co pro získání ocenění může udělat každý z nás? V první řadě vyplnit v průběhu dubna dotazník, který je anonymní a bude zaslán na univerzitní mailovou adresu všem zaměstnancům a doktorandům. Je to jeden z prvních celouniverzitních plošných

průzkumů na toto téma. V zahraničí je návratnost takových dotazníků kolem 60 až 70 %, budme však realističtí - na instituci, kde se volební účast do fakultních senátů občas pohybuje kolem 4 %, budeme rádi za jakoukoliv návratnost nad 10 %. Oblast pracovního prostředí, sociálních jistot, benefitů nebo kariérního rozvoje se ostatně týká každého z nás. Po vyhodnocení dotazníku zasednou fokusní skupiny a jejich připomínky budou do konce června zohledněny v analýze nedostatků personální práce na Jihočeské univerzitě. „Rád bych, abychom dokázali snahu o získání ocenění HR Award přeložit do snahy o skutečné změny pracovního prostředí na univerzitě. Certifikát je jistě pěkná a do budoucna velmi užitečná věc, ale pokud někomu něco konkrétního

vadí, překáží nebo naopak chybí, teď je ta pravá chvíle se ozvat,“ doplňuje prorektor Zrzavý.

Během léta pak vznikne akční plán na následující roky, který už bude podkladem pro získání HR Award. O jeho udělení rozhodne Evropská komise. „Podmínkou není, že přísné podmínky splníme všechny a hned, ale že se je snažíme plnit a vyvíjíme úsilí. Značku nám Evropská komise vlastně jen propůjčí a bude dohlížet, zda sliby plníme. Audity probíhají zhruba po třech letech. Pokud bychom sliby neplnili, značku nám zase odeberou,“ uzavírá Václav Lukeš. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: archiv JU

RÁDIO K2 PŘIVEZLO OCENĚNÍ

Dvaadvacetiletá studentka kulturních studií na Filozofické fakultě Jaroslava Řidrichová se teprve před několika týdny stala novou ředitelkou univerzitního Rádía K2. A hned si v této roli vyzkoušela účast na mezinárodní soutěži Radiorallye, která je pro každého ředitele organizačním křtem.

Nedávno jste se vrátili ze soutěže studentských rádií Radiorallye v Prešově. Přivezli jste opět nějaká ocenění?

Získali jsme první místo v kategorii Fonorallye, která je založena na improvizaci, protože téma reportáže vám řeknou až na místě. Pak máme třetí místo v kategorii Zvuky přírody. Soutěžili jsme s nahrávkou jelení říje, kolega kvůli ní na Šumavě vstával brzy ráno. No a ještě jsme získali cenu poroty za kolektiv, což mě zvláště těší, protože je vidět, že nám to spolu funguje. Slovenská rádia, i když jsou studentská, se snaží působit někdy až příliš profesionálně, my se chceme prací hlavně bavit.

Popiš, prosím, stručně historii a současnost rádia.

Rádio existuje už osm let. Původně začala dvojice studentů amatérsky vysílat z koleje K2, pak se přesunuli do prostor na Zemědělské fakultě a od roku 2014 už máme díky univerzitě profesionální studio v Bobíku. Máme

tam vysílací místnost, střížnu a zasedačku pro porady. Teď je, s plánovanou rekonstrukcí auly, stěhování opět aktuální. Uvidíme, kam nás univerzita přesune. Aktuálně má rádio dvacet pět členů, z toho patnáct moderátorů. Vysíláme 24 hodin denně 7 dní v týdnu, od pondělí do čtvrtka mezi 16. a 21. hodinou jsou moderované pořady.

Na jaký pořad bys posluchače nalákala?

Určitě na ranní show, která se vysílá ve čtvrtek ráno od půl osmé do půl deváté. Dvě kolegyně z předešlého kurzu Rozhlasové a mediální praxe se rozhodly, že si každý čtvrtek přivstanou a pobaví posluchače svými meditacemi, rubrikou o snech a vtipnými výklady z karet. Oblíbené jsou cestovatelské středy od půl sedmé s pořadem „Zabal kufry“, kterými provází zkušené cestovatelky Štěpánka Ryklová a Nomin Batsuuri. Vysíláme také spoustu hudebních pořadů nejrůznějších žánrů.

Pokud by se některý ze čtenářů chtěl stát moderátorem rádia, co pro to musí udělat?

Dnes už je podmínkou, aby si na Filozofické fakultě zapsal céčkový předmět Rozhlasová a mediální praxe, za který dostane dva kredity. Za semestr se naučí vše podstatné, co bude potřebovat při moderování nebo jako technik rádia. Předmět vyučuje aktuální ředitel rádia, od zimního semestru se tedy budete potkávat se mnou. Zatím všechny účastníky výběrového kurzu práce s rádiem natolik pohltila, že s námi spolupracují i po ukončení předmětu. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: Aleš Motejl

>> Jakub Novotný, Jan Plachý a Jaroslava Řidrichová

KOLEJ K1 V NOVÉM

Kolej K1 prochází od července loňského roku zásadní rekonstrukcí. Stavební práce jsou v plném proudu, ale už teď je jasné, že se mají noví obyvatelé na co těšit.

Zásadní změnou bude buňkový systém, který vychází z enormního zájmu o jednolůžkové pokoje. Zatímco dříve měla K1 všechny pokoje dvoulůžkové a vybavené pouze umyvadlem, od nového semestru se studenti dočkají buňkového uspořádání s vlastní toaletou, sprchou, ledničkou a kuchyňským koutem včetně variče a dřezu. Všechny pokoje navíc získají nový nábytek. Na každém patře bude osmnáct jednolůžkových pokojů a čtyři dvoulůžkové. Celková kapacita lůžek se tak ze 440 lůžek sníží na 260.

Kolej bude připravena k nastěhování koncem září. V loňském roce bylo kvůli rekonstrukci téměř šest set žádostí o ubytování zamítnuto, letos už by ředitelství kolejí a menz opět chtělo vyjít vstříc všem žadatelům o ubytování. Přihlášky mohou studenti druhých a vyšších ročníků podávat už teď v dubnu, pro nastupující prváky je předem rezervováno přibližně sedm set lůžek. Mělo by se tedy dostat na všechny zájemce o ubytování. Studenti mají při podání žádosti možnost vybrat si konkrétní kolej a dokonce i pokoj. Vedoucí kolejí se jim v tom snaží maximálně vyjít vstříc.

Ceny za ubytování na kolejích budou zveřejněné na webu kam.jcu.cz. Po mnoha letech dojde k drobnému navýšení ceny za ubytování. Vybírat můžete ze dvou možností, první zahrnuje pokoje s vlastním sociálním zařízením na kolejích K1, K4 a K5, levnější pak budou koleje K2 a K3 se společným sociálním zařízením. Cenová nabídka bude mnohem přehlednější než dříve. K ceně kolejného už nebudete muset zvlášť připočítávat poplatky za připojení k internetu nebo za používání elektrických

spotřebičů. Jednotný paušál zjednoduší zbytečnou administrativu. Již brzy by se také mělo dát hradit kolejné platební kartou přímo na koleji.

Rekonstrukce K1 v celkové výši přibližně 50 milionů korun je hrazena z ušetřených peněz kolejí a menz. Po dokončení by měla přijít na řadu kolej K4. Ta je sice mladší než její tři „kolegyně“, ale úpravy z nich potřebuje nejvíc. „Budova K4 není zateplená, má ještě stará okna a veškeré rozvody. Tato rekonstrukce už by měla být z větší části hrazena z dotačního programu,“ vysvětluje ředitel kolejí a menz Ivan Hájek. A nesmíme zapomenat, že letos v létě proběhne čtvrtá a poslední etapa rekonstrukce koleje K5. „V sedmi zbývajících pokojích na každém patře se vymění stará umakartová jádra. Kompletní rekonstrukcí projdou kuchyňky a vymění se dlažba na podlahách. Tím bude K5 hotová,“ doplnil Ivan Hájek. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: Aleš Motejl

ZAVÍRÁK S HARRIESEM

Blíží se čtvrtý ročník studentského festivalu, který pravidelně na závěr letního semestru ožíví kampus Jihočeské univerzity. Ve středu 9. května vás čeká den plný přednášek a zábavy od rána až do noci.

Festival začne už v den státního svátku 8. května Grilovačkou se SUJU, na kterou v průběhu večera naváže letní kino na louce za kolejemi. Na grilovače se můžete těšit na skvělé jídlo, ke kterému budou mít studenti pivo zdarma. Letní kino odstartuje soutěžním výběrem z letošního filmového festivalu Anifilm, po kterém bude následovat celovečerní film. O tom, jaký snímek se bude promítat, můžete rozhodnout i vy ve facebookové události Univerzitního Zavíráku.

Středa bude plná přednášek, workshopů, sportu a hudby. Leoš Kubíček, zakladatel Kompetenční akademie a spoluvůrce Holistic Management, pohovoří o sebekoučinku. Dále je připravena přednáška o fungování platebních bran od firmy GoPay, přednáška o domácím násilí, workshop Francouzské aliance Jižní Čechy či workshop sebeobranu od zkušeným profíků. Program doplní oblíbený Bumper Ball. Můžete se těšit i na moderátorské workshopy od Rádia K2 i Nezávislé studentské televize.

Univerzitní Zavírák má asi většina z vás spojený se středečním open air koncertem u kolejí. Každý rok na něj dorazí kolem dvou tisíc lidí. Dramaturgie je letos opět zpracovanější, můžete se těšit na známého zpěváka, jehož hit Salvation znáte i z rádií. Angličan James Harries žije už řadu let v Praze, ale koncertuje po celém světě. Mimo jiné je i autorem hudby k filmu Lidice. Ve středu večer bude hlavní hvězdou našeho festivalu. Dorazí i benešovská punk-rocková kapela ATD a z Moravy punkově-alternativní kapela Na hraně. Festival zakončí Afterparty v klubu K2.

Akci organizují pod záštitou Jihočeské univerzity studentské spolky Studentská unie Jihočeské univerzity, AIESEC, ISC, univerzitní Rádio K2 a nově vzniklá Nezávislá studentská televize. ●

Text: Richard Šeřl, Miroslav Vlasák

Foto: tranzistorlabel.com

>> Hvězdou festivalu bude písničkář James Harries.

BUDĚJOVICKÝ MAJÁLES UŽ POPATNÁCTÉ

Budějovický Majáles probudí od 21. do 25. května město k životu svou hudbou, divadlem, přednáškami a v neposlední řadě i workshopy. Letošní 15. ročník slibuje velkolepou show.

Budějovický Majáles byl založen již před 15 lety. Z původně jednodenní akce postupně vznikl týdenní festival. Ten každoročně představí až 150 multižánrových bodů programu, které se odehrávají na více než dvanácti scénách nejen v historickém centru města.

Hned v pondělí se Budějovický Majáles rozjede na plný plyn. Na své si přijdou milovníci tetování či graffiti, ale i zamilovaní, kteří mohou napsat dopis svým nejbližším v rámci programu Psaní lásky. Divadelní dramaturgové připravili večerní představení Rezidentura, po kterém se můžete přesunout rovnou na Sokolský ostrov do Majálesové kavárny, která bude tancovat do rytmu FVTVRE. Úterní odpoledne na Sokolském ostrově bude věnováno dětem, pro ty starší bude připravena nevšední módní přehlídka nebo kurz kreslení modelů. Dětský program na Sokolském ostrově vystřídá Kittchen a Aid Kid, na které naváže další hudební program ve Velbloudovi.

Ve středu vytáhněte všichni skaty a dorazte na Piaristické náměstí! V historickém centru města se totiž bude konat oblíbený Skate contest. Odpočinout si pak můžete na Sokolském ostrově, kde se celé město sejde na pikniku. Můžete se těšit i na novinku v podobě bytového divadla, a pokud by to někdo nestihl, další divadelní program bude hned večer v podání Ufftenživot, kteří budou dokumentovat dva jedince v neko-nečném příběhu. Ve středu provětrejte také

své miláčky na čtyřech kolech a užijte si autokino na Náplavce z pohodlí vaší sedačky. Večer v Majálesové kavárně zakončí Ghost of You, ale kdo bude chtít pokračovat dál, ať zamíří na Punkový večer nebo do Velblouda.

Pokud potřebujete doplnit šatník, zavítejte v majálesový čtvrtek do našeho second handu! V případě, že vám nějaký kousek oblečení z našeho second handu nepadne, vezměte to rovnou do venkovní posilovny, kde připravíte své tělo na blížící se léto. Těšit se můžete i na Básněni v ulicích a promítání zajímavých snímků. Večer vás již tradičně pořadatelé zvou do Majálesové kavárny, kde zahrají například Pilot Season. A koho mrzí, že v Budějovicích není dostatek prostoru pro pořádání kulturních akcí, jistě by neměl vynechat debatu o kulturních prostorech.

O tom, že Velký pátek není jen o Velikonocích, vás přesvědčí Budějovický Majáles již 25. května. Celý program vypukne velkolepým studentským průvodem, který zamíří na Sokolský ostrov, kde se rozhodne, kdo se stane letošním majálesovým králem. Open air se pak bude odehrávat na dvou venkovních pódii, na kterých vystoupí zvučná jména české i zahraniční hudební scény jako například severorakouské experimentálně-popové duo Leyya, Vees, WWW + Fajt či Ventolin. ●

Text: Karolína Krupauerová

JARO V KAMPUSU ZAČÍNÁ MÁJKOU

Zemědělská fakulta v dubnu už posedmé uspořádá Stavění máje a pálení čarodějnic.

Zkusili jste někdy postavit májku tradičním způsobem bez použití techniky? Není to tak jednoduché, jak se na první pohled může zdát. I parta zkušených organizátorů v čele s Lubošem Zábranským s patnáctimetrovým stromem zápasí třeba půl hodiny. V kampusu májku letos ve středu 25. dubna v 16 hodin postaví už posedmé. Tentokrát v prostoru mezi klubem Kampa a softballovým hřištěm, protože na původním místě už se v ohradě pasou koně. Májka, která začínala jako akce několika studentů Zemědělské fakulty pro pár desítek kamarádů, je dnes už událostí, kde se v průběhu odpoledne a večera vystřídá přibližně sedm stovek lidí. V širším centru Budějovic těžko něco podobného uvidíte, takže sem kromě studentů čím dál častěji chodí i rodiče s dětmi. Neuvidí totiž jen stavění staročeské máje, ale i mohutnou čarodějnickou vatru, která se zapaluje už okolo 17. hodiny. Kdo ji někdy viděl, ví, že rozhodně není určena pro opékání špekáčků. K tomu slouží menší ohniště v jejím okolí. Navíc letos město pořadatelům darovalo krásné třímetrové kůly, takže vatra

bude ještě působivější. Dívky budou jako vždy soutěžit o nejlepší kostým čarodějnice.

K pálení čarodějnic patří dobré jídlo a pivo. Na místě se budou opékat tři prasata, k dispozici budou špekáčky a chléb. Pivo poteče proudem a kromě Budvaru můžete ochutnat v klubu Kampa i pivo Čtyrák z produkce fakultního minipivovaru. Připraven bude i stánek s vinotékou a čajovna. K akci už neodmyslitelně patří pódium s kapelami a většinou jde o pořádný punk-rockový nářez, který spolehlivě zažene čarodějnice na celý další rok. Letos zahraje Gangstaska z Milevska, pražská pop-punková kapela Covers for Lovers, punk-rockoví Dilemma In Cinema, místní punk-rockeri Pirates of the Pubs a punková Kapénková infekce. Hudební produkce končí s úderem desáté hodiny, ale ohně hoří dál a ke slovu mohou přijít i písně k táboráku. A vždycky se najde i několik vytrvalců, kteří májku pohlídají až do rána. Akci by nešlo uspořádat bez sponzorů a úsilí studentů Zemědělské fakulty. ●

Text a foto: Miroslav Vlasák

DOBROVOLNÍKEM NA PŮLMARATONU

Největší běžecký svátek na jihu Čech Mattoni 1/2Maraton České Budějovice vypukne v sobotu 2. června. Na start se postaví přibližně 3 600 běžců, mezi nimi i ti, kteří se utkají o pohár rektora Jihočeské univerzity.

Již tradičně budou mít studenti a zaměstnanci univerzity možnost startovat ve vlastní kategorii a pomějit své síly se spolužáky i pedagogy. Trať dlouhou 21,0975 km dokáží někteří zaběhnout ve skvělém čase, několik našich běžkyň a běžců se každoročně dostane pod 1 hodinu a 30 minut. Jiní si dají mnohem prostší cíl – doběhnout do cíle v tříhodinovém limitu. Jen pro srovnání, rekord trati drží Keňan Daniel Chebii s časem 0:59:49. Pokud jste se ještě neregistrovali na závod a chcete se účastnit „rektorského“ běhu, stačí se registrovat na webu www.runczech.com, zaplatit startovné (v tuto chvíli 1 200 korun) a v sobotu 2. června vyrazit na trať. Možná pak budete šťastnou ženou nebo šťastným mužem, kterým rektor Tomáš Machula osobně předá na stupních vítězů poháry.

Pokud chcete zažít atmosféru jedinečného

závodu, ale aktivní běh vás neláká, nebo nemáte natrénováno, můžete se zapojit jako dobrovolníci a třeba předávat radost závodníkům v podobě medailí. Na výběr jsou však různorodé pozice. Připojit se můžete jako vlnkonosi v prostoru startu a cíle, infodobrovolníci, kontrolori předávek, v úschovně či na trase závodu. Pokud máte zájem poznat organizaci běžeckého závodu z perspektivy dobrovolníka, kontaktujte našeho koordinátora dobrovolníků Petra Bahenského na e-mailu: petr.bahensky@seznam.cz. Jihočeská univerzita takto každoročně zajistí několik desítek dobrovolníků, kteří jsou pro hladký chod závodu zcela nepostradatelní. Více informací se také dozvíte na www.runczech.com/dobrovolnici. ●

Text a foto: RunCzech

DNES BYCH VOLIL JEZDIT I SE ZÁCHRANKOU

Páteční pozdně odpolední rozhovor na Zdravotně sociální fakultě končí na minutu přesně. O hodinu později už totiž známý pediatr profesor Miloš Velemínský (82) pokračuje v ordinálních hodinách v domovské Třeboni. Na fakultě stále vede Ústav laboratorní diagnostiky a veřejného zdraví.

V časopise máme letos rubriku s pamětníky osudových osmiček. Vy jste zažil roky 1938 i 1948. Německou okupaci si asi jako dvouletý kluk nevybavujete, ale komunistický převrat už máte jistě v živé paměti.

Z osmatřicátého si pochopitelně na nic nevzpomínám, ale jako čtyřletý už si pamatuji, jak nás vystěhovali z našeho domu v Třeboni. Také mám vzpomínku z období heydrichiády, když vtrhli Němci do baráku a píchali do peřin, jestli tam někdo není schovaný. Následky okupace už jsem prožíval dost živě. Například můj otec musel v roce 1943 odjet do koncentračního tábora, který naštěstí přežil.

Jste celoživotní nestraní, habilitovat jste se musel až po roce 1989. Jak jste doma vnímali rok 1948 a nástup komunismu?

V roce 1945 přijel Beneš s tím, že Sovětský svaz je náš vzor. Tím ve mně jako v klukovi vztah k Rusku podpořil. Rodiče vývojem událostí nebyli nadšení, ale já jsem to vnímal tak, že komunisté volby vyhráli legitimně. Tehdy je opravdu podporovalo obrovské množství lidí. Brzy jsem ale pochopil, že je to průšvih, protože proces se Slánským už jsem prožíval naplno. Tatínek byl jako sociální demokrat v nemilosti a já jsem kvůli tomu nesměl na gymnázium, přijat jsem byl až další rok.

Váš otec byl treboňským veterinářem, vy jste se jím chtěl stát také. Jeho kolega vás

údajně přiměl k tomu, ať jdete studovat medicínu, že prý je profese veterináře na ústupu. Co by asi řekl tomu, že v roce 2018 máme dostatek veterinářů, ale málo mladých pediatrů? Někde jsem dokonce četl, že více než 80 % českých pediatrů je starších padesáti let.

Pediatři nejsou, já sám vysoce přesahuji věkovou hranici. Dlouho jsem za sebe nemohl najít náhradu, až teď konečně jednu doktoru připravuji na převzetí ordinace. S tím ale vznikl nový problém. Nikdo totiž neví, jakou má mít pediatr náplň pro atestaci, neporadili mi ani na ministerstvu. Takže to, že nejsou mladí pediatři, je i špatně nastaveným systémem zdravotnictví. Je to velký problém a hrozí, že pediatrie jako obor skončí. Proč doktoři nejsou, nemohu pochopit. Na medicínu se přijímá stále stejný počet lidí.

Možná jdou za lepším. Nedávno jsem se bavil s mým spolubydlícím z koleje, který je dnes lékařem v Německu. Říkal, že k nám zjednodušeně řečeno chodí doktoři z východu, my odcházíme do bývalého východního Německa, Němci z východu jdou do bývalého západního Německa a ti zase do Švýcarska nebo Anglie.

Něco vám řeknu. Každý, kdo u nás studuje, by měl mít možnost vyjet na zahraniční stáž, ale měl by se vrátit nebo tu alespoň nějakou dobu zůstat. Kdo chce jít pracovat do ciziny, ať si studium zaplatí. Stát by přece měl mít nějakou záruku a mít z toho užitek.

Býváte označován za průkopníka české sociální pediatrie, ze které se stal samostatný obor. Co přesně pojem sociální pediatrie znamená?

Průkopníkem rozhodně nejsem. Dlouhá léta se tvrdilo, že veškeré dětské nemoci mají ze sedmdesáti procent původ v sociální situaci dítěte. Sociální pediatrie kdysi začínala v nalezincích, dnes problematika spočívá v rizikovém chování mládeže, především drogách, alkoholu a agresivitě. Sociální pediatrii u nás zavedl pan profesor Dunovský (*působil také na Zdravotně sociální fakultě JU, pozn. aut.*), který v 70. letech založil v Československu SOS vesničky. Leccos jsem se od něj naučil.

Jak byste srovnal děti, které k vám chodily před čtyřiceti lety s těmi dnešními? Říká se, že více trpí psychickými problémy, nadváhou, nesoustředěností.

Já vidím jako hlavní problém dýchací cesty. Velmi často se to u dětí nedaří upravit.

Pan profesor Švejcár (*bývá považován za zakladatele české pediatrie, pozn. aut.*), který mě učil, říkával, že máme malé děti nechat kašlat, ony pak v šesti letech přestanou. Kdybych to dnes řekl mamince v ordinaci, tak mě pošle kamsi. Podle mě se děti málo otužují, nemyjí se studenou vodou. Problémem se také stává rezistence bakterií na antibiotika. U obezity je to složité. Já jsem měl jako malý kluk nadváhu a měl jsem z toho komplex. Některým dnešním mladým to, zdá se, příliš nevadí. A když rodičům řeknete, že mají obézní dítě, tak se často urazí a odejdou.

V roce 1984 jste zakládal neonatologické oddělení budějovické nemocnice, jehož součástí bylo také první oddělení intenzivní péče o novorozence.

Na tom má velkou zásluhu pan docent Vladimír Vurm, který mi jako tehdejšímu primáři dětského oddělení výrazně pomohl. Jako první v republice jsme založili samo-

statné novorozenecké oddělení s intenzivní a intermediární péčí.

Vžilo se pro vás označení „druhý otec tisíců Jihočechů“.

To je trochu přehnané. Když jsme se začali věnovat intenzivní péči u novorozenců, chyběla nám literatura, neměli jsme přístroje, nesměli jsme komunikovat se zahraničím. Když jsem napsal první článek do ciziny, byl jsem pod tlakem ředitelství a dalších organizací. Vše jsme dělali „na koleni“. Velkým problémem byla například skutečnost, že nám v polovině 80. let děti umíraly na infekci. Byla na nás poslána spousta kontrol, pomalu zahájeno trestní řízení, ale když k nám pak přijeli, zjistili, že takovou prevenci nikde nemají. Mně se tenkrát protekcí podařilo získat takzvaný stodolarový příslib a odjel jsem do Německa za nejlepším epidemiologem v Evropě. Ten mi potvrdil, že měli stejný problém a poradil, abychom přestali používat lék ampicilin. Ten sice nepoškozuje plod, ale vyvolává rezistenci na antibiotika. Nakonec se mi to podařilo prosadit. Porodníci přestali ampicilin podávat a infekce vymizela. Považuji to za svůj největší úspěch.

Musí být trýznivý pocit, když vám v nemocnici umírají děti a přitom víte, že existuje řešení. A že problémem je jen „klec“, ve které vás režim drží.

Je to strašný pocit. Neměli jsme možnost se vzdělávat, to byl hlavní problém. Dnešní doktoři mají úplně jiné možnosti, přesto někteří nechtějí jet pomalu ani do Ameriky. Já jsem byl šťastný, když jsem mohl odjet do NDR.

Zůstaňme ještě u porodnictví. Jak se díváte na aktuální trendy – dítě v pozdním věku, ideálně rychlý porod císařským řezem?

Když jsem býval primářem v nemocnici, sloužily se mnou sestry kolem dvaceti let,

které když neměly chlapce, bály se, že už se nevdaří. Dnes řekněte šestadvacetileté holce, že už by se měla vdát... Ženy dnes rodí třeba i v pětatřiceti nebo čtyřiceti, a to přináší nárůst možných komplikací. S císařskými řezy je to podobné. Když jsem odcházel z nemocnice, považovali jsme 12 % císařských řezů za docela vysoké číslo, dnes mají porodnice třeba 33 % a zdá se, že to bude nadále stoupat. Často o těchto tématech vedeme diskuze s mým synem, který je gynekolog.

Domácí porody a odkládání očkování, předpokládám, vnímáte jako lékař negativně.

Pochopitelně negativně, ale nesmí se to kriminalizovat! Vždy se najdou lidé, kteří chtějí родit doma a pak budou tvrdit, jak je to senzační. Jenže sto porodů proběhne dobře a sto první špatně. Ale jsme ve svobodném státě a matka má právo se takto rozhodnout. To je stejné jako s očkováním. Snažím se rodičům vysvětlovat důvody, proč očkovat, ale spousta z nich je ovlivněných špatnou literaturou. I já mám v ordinaci ojedinele děti, které nejsou očkované, je to věcí rodičů. Jen si myslím, že když dítě zemře na chorobu, proti které existuje očkování, je to pro rodinu strašný průšvih. Paradoxní je, že neočkované děti nesmí do školky do 5 let a v 5 letech už musí. V poslanecké sněmovně je nejméně dvacet lékařů a něco takového parlamentem projde?

Co přítomnost otců u porodu?

Dnes už je to standard. Ale záleží na přístupu. Když přijde otec, který si jde lehnout a chce vzbudit až na samotný porod, tak to tam opravdu nemusí být. Měl by být aktivní, ne držet ženu za ručičku. Občas se divím, že to ty holky chtějí.

Lidé mé generace také často využívají asistované reprodukce.

Asi narůstá počet neplodných párů. Beru to

ale jako velkou pomoc těm lidem. Mimočodem, co říkáte náhradní děloze?

O té jsem zatím příliš neslyšel.

Pokud například manželé nemohou mít děti kvůli manželce, oplodní se vajíčka a dítě odnese náhradní matka. Určitě je to jedna z metod budoucnosti. V Čechách si s tím zatím právníci nevědí příliš rady. Zažil jsem případ, kdy náhradní matka dítě odnášela a odmítla ho rodičům dát. Soudně to vyhrála. Existuje i případ, kdy náhradní matka porodila postižené dítě a nechtěli ho ani jedni.

Z etického hlediska je to správné?

Existuje škola prenatalní psychologie, která říká, že už v děloze nastává vztah matky a dítěte. Z tohoto hlediska to tedy vhodné není. Pro některé lidi je to ale řešení. Jen se to ještě musí z právního hlediska dotáhnout do konce.

Přibližně ve stejné době, kdy jste zakládal českobudějovické neonatologické oddělení, se v brněnské porodnici narodilo první dítě ze zkumavky. Jak jste to tehdy hodnotil?

Vnímám to kladně, pan profesor Pilka byl velmi seriózní. A dodnes se vlastně neví, kdo byl oním prvním chlapcem, který se takto narodil.

Asi jako prvním v republice se vám dařilo zachránit děti s porodní váhou pouhých 500 gramů. Vlastně jste museli odborníky přesvědčit, že od 24. týdne těhotenství má miminko šanci přežít.

Rozhodně jsme nebyli prvními. Podstatný byl moment, kdy byla zásluhou pana profesora Šembery v praxi určena viabilita plodu. Prokázalo se, že dítě ve 24. týdnu je schopno přežít. Existovaly dva přístupy - počkat, nebo okamžitě léčit. Vyhrál ten druhý přístup. Takže porodníci začali přistupovat k těmto ženám, jako kdyby přišly ve 33.

týdnu těhotenství. Komplikace samozřejmě mohou nastat. Ale v současnosti třeba primář Hanzl z neonatologického oddělení českobudějovické nemocnice prokazuje, že nedonošené děti mají dobrou prognózu. Samozřejmě ne všechny.

Je o vás známé, že berete práci jako poslání. Dokonce jste za minulého režimu z vlastních peněz zakoupil několik přístrojů, které byly akutně potřeba, třeba ventilátor na podporu dýchání nebo váhu na měření bilance tekutin.

To se dělo běžně. Nemohl jsem se dívat, jak někde umírají děti. Výrazně mi pomohli třeba štiřáci, kteří věděli, že tou prací žijí. Jednou jsem jel do nějakého města pro nerezový plech a tam mi řekli, že bude k do-

stání nejdříve za půl roku. Tak jim povídám, že s sebou vezeme ryby. No a najednou ještě ten samý den volali, že plech odesílají. Jindy zase rybáři poslali devizy na kraj s tím, že ty peníze smím použít pouze já. Někdo mi vyčítá příliš velké sociální cítění. I moje žena se mi občas směje: tak kolik jsi tentokrát utratil v rámci sociálního cítění? Říká se, že je rovnocenný přístup ke zdravotní péči, ale to není pravda. Přece nebudu přepočítávat, jestli mohu dítěti dát lék, to mu ho raději zaplatím.

Jestě na nějaký zajímavý příběh si vzpomenete?

Jestě jeden případ vám mohu říct. V nemocnici jednou někdo nahlásil bombu. Oddělení se muselo odstěhovat. Měli jsme zrovna deset dětí na ventilátoru, které by většinou převoz nepřežily. Tak jsem u nich zůstal

prof. MUDr. Miloš Velemínský, CSc., dr.h.c., se narodil v roce 1936 v Českých Budějovicích.

Po studiu na třeboňském gymnáziu absolvoval v roce 1960 lékařskou fakultu v Praze, poté působil na dětských odděleních v Prachaticích, Jindřichově Hradci a Českých Budějovicích, v letech 1980 až 1997 byl primářem dětského a posléze novorozeneckého oddělení českobudějovické nemocnice. Na Zdravotně sociální fakultě JU působí od roku 1991, šest let byl jejím proděkanem pro vědu a výzkum, v letech 2004 až 2011 děkanem. V současnosti je vedoucím Ústavu laboratorní diagnostiky a veřejného zdraví.

Miloš Velemínský je ženatý, jeho syn Miloš je gynekologem, dcera je fyzioterapeutka.

Ve volném čase se věnuje pěstování trávníku a leknínů, měl také chovnou stanici kokršpanělů. Na kontě má mnoho ocenění, například Cenu města Třeboně nebo Zlatou šupinu.

sám. Naštěstí po třech hodinách bylo nebezpečí odvoláno.

I přesto, že jste zachránil životy mnoha dětí, zminil jste, že kdybyste si mohl znovu vybrat, jezdil byste i se záchrankou. Proč? Protože tam rozhoduje intenzivní péče. Záchranář musí opravdu makat, ne moc teoretizovat. Musí být chytrý a pohotový. Přijíždí k nejrůznějším případům od úrazů hlavy až po popáleniny. Musí proto mít komplexní vzdělání, být manuálně zručný, klidný, je to takové chlapské povolání.

Ale u novorozenců také rozhoduje intenzivní péče, ne?

Ale tam víte, co máte dělat. Máte za sebou doktory, sestry, přístroje. Přesto se říká, že nejtěžší zaměstnání v nemocnicích je právě porodnictví. I přes všechno přístrojové vybavení porodník do poslední chvíle neví, jestli se porod nezastaví nebo jestli nepraskne placenta. Takže není divu, že o porodnictví zas až takový zájem není.

Byl jste dlouho děkanem Zdravotně sociální fakulty, jak momentálně fakultu vnímáte?

Jedna věc mě trápí, ale to není problém pouze naší fakulty, nýbrž celé koncepce vysokého školství u nás. Dnes při hodnocení nikoho nezajímá kvalita výuky ani to, že někdo napíše výborná skripta nebo e-learning. Současný systém nutí školy zaměřit se pouze na impaktovanou vědu. Naše fakulta je profesní, ne vědecká, takže tím nutně trpí. Těžko budete psát impaktovaný článek o sociální práci v Českých Budějovicích. Budete psát článek, který přinese nové praktické poznatky. Já jsem publikace a vědu vždy podporoval, ale měla by se opět akcentovat také kvalita výuky, která je hlavní náplní vysokých škol. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: Aleš Motejl

NOVÁ APLIKACE UKÁŽE PODNIKŮM KURZOVÁ RIZIKA

Ekonomická fakulta vyvíjí podpurný nástroj pro podniky a instituce, které se zabývají zahraničním obchodem nebo mezinárodními projekty a přicházejí do styku se zahraniční měnou.

Projekt „Systém kurzové prevence“ je řešen s finanční podporou Technologické agentury České republiky (TAČR) v rámci programu ÉTA a společně s EF se na něm podílí i Ministerstvo průmyslu a obchodu v roli aplikačního garanta. „Vytváříme webovou aplikaci, která bude zahrnovat jednak nové nástroje vycházející z již provedeného základního a aplikovaného výzkumu na naší fakultě, ale i tradiční nástroje pro kvantifikaci kurzového rizika,“ vysvětluje řešitelka projektu Martina Krásnická. Na projektu se podílí týmy ze tří kateder Ekonomické fakulty a zahrnuje tedy i statistiky a informatiky.

Současně projekt zastřešuje i Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR, které se ve vazbě na metodiku TAČRu stalo nejen aplikačním garantem, ale předpokládá, že se bude podílet i na jeho praktickém využití. „Na vývoji budeme pracovat asi dva roky, poté bude nová webová aplikace zpřístupněna na webu Ekonomické

fakulty, ale také prostřednictvím stránek portálu státní správy Bussinessinfo.cz orientovaného na potřeby podnikatelských subjektů. Technicky však bude přístupná i z dalších webů,“ doplňuje vedoucí Katedry obchodu a cestovního ruchu Ekonomické fakulty a jeden ze spoluřešitelů projektu Viktor Vojko.

Jak konkrétně tedy bude nový nástroj fungovat? Uživatel do aplikace zadá výši svého závazku nebo pohledávky v cizí měně a délku splatnosti. Aplikace pak spočítá částku, k jaké největší kurzové ztrátě nebo zisku za dané období historicky došlo. Nový nástroj tedy umožní prvotní nebo rychlou orientaci v dopadech kurzových rizik do jednotlivých obchodních případů v různých kombinacích měn a usnadní například rozhodování, kolik prostředků se podniku vyplatí investovat do zajištění proti kurzovému riziku. ●

Text: Petr Štumpf

Foto: archiv Ef JU

PSYCHOLOGIE NEJEN PRO UČITELE

Každý student učitelství musí vedle oborových znalostí absolvovat základní penzum vědomostí z oblastí pedagogiky a psychologie. Pro studenty naší univerzity výuku zajišťuje Katedra pedagogiky a psychologie Pedagogické fakulty JU. S její vedoucí profesorkou Ivou Stuchlíkovou jsme si povídali o psychologii a jejím významu pro učitelské povolání.

Základy pedagogiky a psychologie musí povinně absolvovat nejen budoucí učitelé mateřských a základních škol z Pedagogické fakulty, ale také studenti učitelských oborů na Filozofické a Přírodovědecké fakultě, kteří obvykle po ukončení studií míří učit na gymnázia a další střední školy. Psychologii však na fakultě nestudují jen učitelé, můžete ji absolvovat i v rámci samostatného bakalářského oboru. „O jednooborovou psychologii je mezi uchazeči velký zájem. V ročníku se sejde okolo třiceti lidí, což nám umožňuje kontaktní a intenzivní

výuku. Studenti to velmi oceňují,“ vysvětluje Iva Stuchlíková. Vystudováním bakalářské psychologie se však ještě samostatným psychologem nestanete, k tomu je potřeba magisterský titul. „Bakaláři obvykle pracují jako asistenti psychologů, v neziskových organizacích a sociálních službách. V magistratu zatím bohužel musí naši absolventi pokračovat v Praze, Brně nebo Olomouci. Rádi bychom ale obor v budoucnu zajistili vlastními silami,“ doplňuje profesorka Stuchlíková. Pokud se vystudování magistři nakonec rozhodnou nejit cestou klinických,

>> Studenti z České asociace studentů psychologie v ČR. Zleva Markéta Nováková, Kateřina Klempířová, Filip Kyslík, Michalea Vocásková, Denis Veselý, Kateřina Marie Šimková, Dominika Kučerová, Kamila Toráčová.

soudních nebo třeba vojenských psychologů, ale lákala by je spíše oblast školství a vzdělávání, mají cestu zpět na fakultu otevřenou. V nabídce je totiž ještě doktorský program Pedagogická psychologie.

PSYCHOLOGOVÉ RADÍ NEJEN STUDENTŮM

Na katedře funguje celouniverzitní psychologická poradna, která zajišťuje servis pro studenty i zaměstnance. Vedou ji zkušení pedagogové z Katedry pedagogiky a psychologie, studenti psychologie jim mohou být nápomocni při organizování skupinových sebepoznávacích aktivit. Potřeby klientů jsou různé. „Obvykle k nám přicházejí studenti se studijními problémy, typicky před koncem studia, kdy se na ně vše navaří. Zajišťujeme ale i klasické psychologické poradenství a krátkodobou terapii. Někdy stačí jedno setkání a klient si problém sám srovná,“ popisuje Iva Stuchlíková. Nezřídka se pro radu vrací i absolventi učitelských oborů, kteří zažijí po vstupu do praxe pocity neúspěchu nebo vyhoření. A zdaleka se nemusí jednat jen o problémy s dětmi, někdy je těžké vydobýt si místo v pedagogickém týmu, kde je třeba starší kolegové nerespektují. Zaskřípat to pochopitelně může i s rodiči dětí. „Po několika takových zkušenostech se obvykle spustí koloběh katastrofického myšlení, což je přirozená reakce na dlouhodobý stres. Pokud mají mladí učitelé pocit, že to nezvládnou, stačí někdy jen pomoci jim přehodnotit problémy a vlastní zdroje a vrátit jim sebedůvěru,“ tvrdí profesorka Stuchlíková. Psychologická průprava z fakulty jim pomůže lépe se na stresové situace připravit. „Každá sociální skupina má svoji dynamiku a je možné odhadnout, které situace se dříve nebo později ve třídě odehrají. Učitelské know-how je z profesního hlediska mixem znalostí oboru, jeho didaktiky a pedagogiky s psychologií,“ vysvětluje.

DO KAMPY NA PSYCHOTALKS

Katedra pedagogiky a psychologie má k dispozici jako první v republice vlastní pedagogicky zaměřenou neuropsychologickou laboratoř se špičkovým vybavením v oblasti měření biologických signálů. Ta slouží zejména studentům k výukovým účelům a výzkumům v rámci závěrečných prací. Svou bakalářskou práci tu dokončuje i studentka jednooborové psychologie Kateřina Marie Šimková. „Společně se spolužačkou Míšou Sochorovou zkoumáme bilingvní osoby a jejich evokované potenciály, já konkrétně vietnamsko-české a Míša česko-anglicky bilingvní,“ vysvětluje dvaadvacetiletá třeťačka, která také s kolegyněmi Kateřinou Valuchovou, Andreou Slabou a Michaelou Vocáskovou stála u zrodu českobudějovické pobočky České asociace studentů psychologie. Ta má centrálu na olomoucké univerzitě. „Vlastní pobočku má dnes už každá katedra psychologie v republice. Chtěli jsme o sobě dát vědět, aby i v jiných městech věděli, že se v Budějovicích studuje kvalitní jednooborová psychologie. Navíc jde o super způsob, jak poskytnout všem studentům psychologie zajímavé příležitosti a bezpečné zázemí,“ zmiňuje Kateřina Šimková. Ve vedení pobočky už dnes sedí jejich mladší následovníci, ale oblíbené akce Psychopárty nebo Psychotalks pokračují. Přednášky v rámci cyklu Psychotalks se konají každou třetí středu v měsíci ve studentském klubu Kampa. Studenti a jejich hosté zde otevřeně mluví o tématech, která jsou pro mnoho lidí tabu, ať už je to schizofrenie nebo třeba autismus. „Smyslem Psychotalks je prolomit stigmatizaci osob s duševním onemocněním. Doufám, že lidem pomohou se otevřít a nebudou se pak bát mluvit o svých problémech,“ říká studentka druhého ročníku Jitka Štanglová, která přednášky organizačně zajišťuje. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: Aleš Motejl

NOVOHRADSKÉ HORY, JAK JE NEZNÁTE

Krajina na hranici. Střet světů. Krajina opuštěná, drsná a syrová, zasažená poválečným odsunem, vysídlováním vesnic a budováním hraničního pásma. Krajina z velké části liduprázdná. Přesto, nebo možná právě proto, nás Novohradské hory stále přitahují.

Michaela Vlčková, která na Teologické fakultě vyučuje liturgickou teologii, trávila v dětství prázdniny v Dobré Vodě, barokním poutním místě na úpatí Kraví Hory. Tehdy, v době komunismu, to prý byla divočina, pohraničníci se samopaly tu byli na denním pořádku. Dlouho znala jen bezprostřední okolí Nových Hradů. Před čtyřmi lety se o zdejší krajinu začala zajímat podrobněji, několik let tu i bydlela. Život v opuštěných horách prý není pro každého. Proto Novohradky přitahují lidi s alternativním způsobem života, samorosty, často s odlišnými projevy víry. Právě to mladou teoložku zajímá. „Snažím se sledovat, jak se víra vepisuje do krajiny. Máme tu tradiční pozdně gotické kostely, kamenná boží muka, barokní kapličky. Často jsou to památky po německy mluvících obyvatelích, které mají jiný charakter než ve vnitrozemí. Ale pak jsou tu také současné projevy zhmotnění víry, zcela odlišné od těch tradičních,“ říká Michaela Vlčková.

BOŽÍ MUKA UPROSTŘED LESA

V loňském roce vydala Michela Vlčková knihu *Duchovní krajina Novohradských hor*. Není to kniha typicky místopisná, spíše popisuje duchovní krajinu nesoucí otisky víry lidí, kteří ji po staletí obývali a utvářeli. Ale i těch, kteří sem přicházejí žít dnes. Dočtete se o kapli, kterou majitelé v době normalizace přestavěli na chalupu a dnes se jí majitel opět snaží částečně vrátit její sakrální

podobu, i když poněkud svérázným způsobem. Nebo o starších Rakušanech, kteří byli kdysi vysídleni z Nových Hradů a starají se ve Štiptoni o kapli s velmi netradiční výzdobou. A co teprve příběh o Robertu Blížencovi, farmáři, který už několik let na vlastní náklady opravuje boží muka v okolí nebo kapli v Lukově. Jestli se komunisté snažili zadupat víru do země, tak tady na „konci světa“ se jim to evidentně nepodařilo. Asi nejsilnější je příběh Jiříny Hamerníkové, původní obyvatelky vysídlených Mýtín. Michaela Vlčková, která Mýtiny považuje za svoje nejoblíbenější místo, se podařilo paní Hamerníkovou kontaktovat a pořídit s ní rozhovor. Do Mýtín, které se před válkou jmenovaly Kropfschlag, dnes nevede značená cesta. Zbyla jen kaple. Je opravená, ale uvnitř zcela prázdná. Na lidi to dnes silně zapůsobí. Tušíte, že kolem byly domy, žily v nich stovky lidí a teď je tu jen les. Podobný pocit zažijete v Novohradských horách často. Třeba i v zaniklé Jedlici, kde procházíte lesem a před vámi stojí nádherná pozdně středověká kamenná boží muka.

I ZNALCI HOR BÝVAJÍ PŘEKVAPENI

Knihla je jakýmsi logickým vyústěním kurzu *Křesťanské symboly v krajině Novohradských hor*, který Michaela Vlčková už druhým rokem pořádá pro posluchače Univerzity třetího věku. Ani po čtvrtém semestru nejsou témata stále vyčerpána, a tak se na kurz zapisuje stabilní posluchačské jádro. Každý semestr se tu sejde kolem třiceti

účastníků. Přípravou je pro ně pět přednášek a dvě exkurze. Přednášet často přijíždějí i externisté. Letos to byl například starosta Nových Hradů Vladimír Hokr, který hovořil o působení Buquoyů na Novohradsku, Hana Soukupová z Jihočeského muzea přiblížila lidové zvyky a řemesla, historik Pavel Mörzl pohovořil o připojení Vitorazska k Československu. „Snažíme se poskládat mozaiku všech možných témat, protože kurz nemá pokrýt pouze informace o sakrálních památkách, ale také o historii krajiny a jejích obyvatelích. A měl by vhodně doplnit to, co pak v reálu posluchači uvidí na exkurzích,“ vysvětluje Michaela Vlčková. Právě tyto, přibližně dvanáctikilometrové vycházky, patří k nejoblíbenějším částem kurzu. „Mnoho účastníků exkurzí je turisticky zdatných a Novohradské hory znají. Přesto bývají překvapeni, protože je vodím na místa, kam by se sami asi nedostali,“ dodává organizátorka. Letos v květnu je čeká výstup na hraniční horu Mandelstein. Je to poutní místo vysílených Rakušanů, kteří se sem za minulého režimu často chodili dívat na svoji domo-

vinu. Cesta bude pokračovat přes zaniklé vesnice a skončí v Nových Hradech. Druhá exkurze povede z Benešova nad Černou přes Velký Jindřichov, kde mladí architekti staví novou kapli z kamenů rozvaleného statku. I ti byli hosty přednáškových kurzů na Teologické fakultě. Putování zakončí výprava z Univerzity třetího věku u gotického kostela v Rychnově u Nových Hradů.

„Jsou to moji nejoblíbenější studenti, vnímají a s velkými životními zkušenostmi. Často mě samotnou obohatí zajímavými informacemi,“ chválí posluchače U3V Michaela Vlčková. Nutno ještě dodat, že podobný kurz dlouhodobě vede také pro studenty kombinovaného a denního studia. „Ráda beru studenty ven, protože tam můžete lépe vnímat a interpretovat křesťanské symboly, než když jen sedíte v učebně. Aniž by to čekali, často na ně prostředí silně zapůsobí.“ Kurz si můžete zapsat i vy, je totiž otevřený pro studenty ze všech fakult. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: archiv Michaely Vlčkové

NOVÝ DRUH JESKYNNÍHO RAKA

Tým výzkumníků našel na Nové Guineji prvního jeskynního raka na jižní polokouli. Cherax acherontis, neboli rak nažloutlý, má vlivem nedostatku světla zakrnělé oči a ztratil téměř veškerou pigmentaci. Vedle vzácného nálezu popisují účastníci expedice přívětivost domorodců i náročný sestup do jeskynního labyrintu.

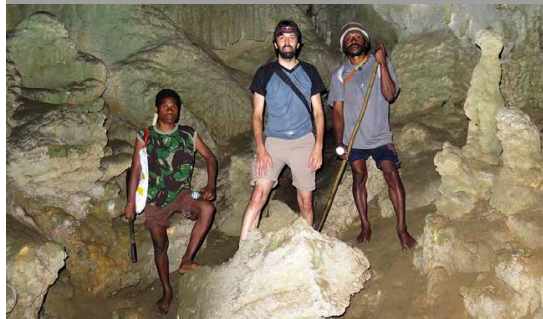
Rak přežívající v temnotách jeskynní řeky v odlehlých končinách Nové Guineje. To byl cíl výzkumné expedice vedené Jiřím Patokou z České zemědělské univerzity v Praze, jíž se účastnil také Martin Bláha z Fakulty rybářství a ochrany vod. Na začátku byla informace od domorodého průvodce, že se v horách v provincii Papua vyskytuje neznámý „bílý“ rak. Obývá ponornou řeku, která protéká jeskynním systémem kdesi v centrální Vysočině, na území obydleném lidem Dani, dříve vyhlášenými lovci lebek. „Zmínka o tomto rakovi nás velice zaujala. O to víc, že jeskynní druhy raků jsou známé pouze ze Severní Ameriky,“ svěčuje se Martin Bláha, který se spolu s dalším kolegou Antonínem Koubou věnuje novoguinejským rakům již delší dobu.

Příprava na cestu trvala dva roky a nejtěžší bylo sehnat na ni peníze. To se naštěstí podařilo, a tak se Martin Bláha

s Jiřím Patokou ocitli po dlouhém letu s několika přestupy ve Wameně, centrálním městě papuánské Vysočiny. Zde se setkali s místním průvodcem, který s nimi vyrazil do horské vesnice Palimoro. Po náročné cestě skalnatými úbočími se jim konečně otevřel pohled do malebného údolí s bohatou vegetací a vyčnívajícími vršky střeš několika domorodých chýší vesnice. Odtud pak podnikli průzkumnou cestu do „račí“ jeskyně. „Na pobyt ve vesnici vzpomínáme v dobrém,“ líčí Martin Bláha. „Daniové jsou přátelští a velice pohostinní. Často se smějí a hezky se chovají i ke svým zvířatům, hlavně k prasatům, která rozhodně patří k těm nejšťastnějším čuníkům na světě,“ dodává s nadsázkou. Navázání dobrých vztahů si pojistili i drobnými dárky, které obyvatelům vesnice přivezli. Na oplátku je domorodci obdarovali například čelenkou z kasuářího peří nebo proslulými penisovými pouzdry kotekami zhotovenými z tykvi. Škoda

>> S obyvateli vesnice Palimoro. Na protější straně samec raka nažloutlého a jeskyně v níž tekla „račí“ řeka.

jen, že úroveň angličtiny průvodce byla velmi chatrná, a tak se vědci nemohli dozvědět více o typickém životě v horské vesnici či o dalších druzích živočichů žijících v okolí.

V JESKYNI NAŠLI OBŘÍ KRÁPNÍKY

Do ponorné řeky, kterou Daniové nazývali Yumugima (čti *Jumugima*), se dalo vejít jedi-ně komínovitým vstupem, po jehož překonání se výzkumníkům naskytl pohled na překrás-né obří krápníkové dómy, které se střídaly s jeskynními chodbami. „Bylo období sucha a řeka byla většinou mělká. Netrvalo dlouho a narazili jsme na první raky. Dvouleté úsilí bylo završeno, kýžení jeskynní raci skutečně existují a my je najednou drželi v rukou,“ popisuje chvíle plné euforie Martin Bláha. Těla raků ztratila téměř veškerou pigmenta-ci a jejich oči byly zakrnělé, stejně je tomu i u ostatních druhů jeskynních raků.

Vědci nachodili v podzemí asi pět kilo-metrů a odchytili 32 dospělých jedinců, z nichž největší měřil 14 centimetrů v délce těla. Nález byl publikován v odborném no-vozélandském časopise *Zootaxa* a pro tohoto jeskynního raka byl uznán jako platný latin-ský název *Cherax acheronis*, podle bájného toku Acherón, jedné z podsvětlních řek v řecké mytologii. Český název pak zní rak nažloutlý, což odkazuje na zbarvení, jelikož oproti ně-kterým severoamerickým jeskynním rakům se pigmentace nově popsaného druhu ještě zcela nevytratila. Objev vzbudil v astakologic-ké komunitě značný ohlas a byl označen za jednu z významných událostí v poznání raků

v poslední době, která mimo jiné poskytne důležité poznatky o evolučních procesech.

„Totožnost většiny znaků mezi severoameric-kými druhy a tímto novoguinejským rakem svědčí o tak zvané sbíhavé evoluci, kdy se ne-příbuzné druhy vyvíjejí podobně kvůli tlaku ze strany prostředí, ve kterém žijí,“ popisuje Martin Bláha.

Kolik raků nažloutlých v řece skutečně žije, není známo. I když hustota populace není vysoká, jeskyně je pravděpodobně dlouhá ně-kolik desítek kilometrů, tudíž celkový počet jedinců může být docela vysoký. Rizikem je fakt, že se jedná o ekosystém fungující díky křehké rovnováze prostředí. Její narušení by pravděpodobně vedlo k zániku tohoto druhu. „Celá Indonésie je momentálně velmi ohrožena přítomností nepůvodních druhů raků, zejména raka červeného. Nová Guinea není výjimkou a povědomí místních obyvatel o této hrozbě je mizivé,“ varuje Martin Bláha.

Jistou nadějí je odlehlost jeskyně od civi-lizace a těžko přístupný terén. A také úsilí českých vědců, kteří na ochraně původních druhů raků spolupracují s kolegy z Bogor Agriculture University na Jávě a dalšími místními univerzitami. Vzhledem k tomu, že celá Indonésie je považována za význam-né centrum diverzity desetinoých koryšů, včetně raků, uvažují čeští vědci do budoucna o vyslání dalších expedic. ●

Text: Martin Bláha, Jiří Patoka,
Miroslav Boček
Foto: Martin Bláha

OSUDOVÉ OSMIČKY JIŘÍHO KOMÁRKA

Druhý díl Osudových osmiček věnujeme Jiřímu Komárkovi, emeritnímu profesorovi Přírodovědecké fakulty JU. Celosvětově významnému algologovi bude za měsíc 87 let. Jak vzpomíná na zlomové roky československých dějin?

DRAMATICKÝ ODJEZD ZE ZNOJMA

Období Mnichova a okupace prožil Jiří Komárek, tehdy čerstvě žák druhé třídy, ve znamení trojího stěhování. Od dětství žil s rodiči ve Znojmě. Jeho otec, původem od Třebíče, tu pracoval na stavebním úřadě, maminka, rodilá Brňanka, učila tělocvik, zeměpis

a dějepis na základní škole. Oba byli aktivní Sokolové. Znojmo se silnou německou populací bylo součástí Sudet a připadlo tak po mnichovské dohodě Německu. „Bydleli jsme v centru na náměstí, takže si pamatuji shromáždění agresivních Turnerů, docházelo i k násilnostem,“ vzpomíná. Dodnes však

netuší, proč museli město narychlo opustit za poněkud dramatických okolností. „V noci pro nás přijel mamčin bratr a aerovkou nás odvezl do Brna. Asi už tam pro nás bylo nebezpečno. Tatínek se za námi pak dostal po vlastní ose,“ vzpomíná. Posléze se rodina přesunula do Třebíče, kde Jiřího otec získal náhradní zaměstnání. Zapojil se do odbojové organizace Obrana národa, poměrně záhy byl ale zatčen. Vlastně měl paradoxně štěstí, že k prozrazení došlo takto brzy. V té době ještě skončil u soudu a vyvázl „jen“ s pracovním nasazením v Německu. Válku přežil. Jiřího strýc, který byl za odbojovou činnost zatčen až později, zahynul v Osvětimi. I když Komárkovi prožili celou válku bez živitele rodiny, hladem netrpěli. V Třebíči se o ně postarali otcovi příbuzní z vesnic, kde se vždy nějaké jídlo našlo. Maminka pracovala celou válku jako zahradnice.

VSTOUPIT ČI NEVSTOUPIT?

Rodina se po válce vrátila zpět do Znojma. Otec se už jako ředitel stavebního úřadu podílel na obnově poničeného města a Jiří byl bez problémů přijat na místní gymnázium. Jak vnímal mladý sextán osudný rok 1948? „Tehdy se většina lidí dívala na komunismus úplně jinak než později. Zažil jsem v Třebíči poslední dny války a nadšené vítání sovětské armády. To ještě nikdo netušil, kam se to vyvine.“ I když se jeho rodiče po válce opět angažovali v Sokole, komunistický převrat jim zcela zamíchal kartami. „Otec nikdy nebyl v žádné straně a najednou se měl rozhodnout. Buď vstoupí do strany, nebo se může s prací rozloučit. Vzpomínám si, jak s maminkou probdělí noc a ráno říkal, že podruhé už se do kriminálu dostat nechce. Do strany vstoupil.“ Na Jiřího maminku byl také vyvíjen tlak, ale i když nejprve do strany vstoupila, měla odvahu z ní v temných padesátých letech vystoupit. Z kantorky se tak rázem stala opět zahradnicí. Rodiče se ale prý vzájemně podporovali, stačilo, když ústupek udělá

jeden z nich. Asi i díky tomu se Jiří Komárek dostal na vysněnou Přírodovědeckou fakultu v Brně, kde mimochodem v té době učila jeho teta. Po dvou letech přešel kvůli specializaci do Prahy, kde byl poprvé atakován ke vstupu do strany. „Podlehl jsem, ale při nejbližší příležitosti mě ze strany zase vyloučili. Hodně jsem se v 60. letech angažoval pro reformy. Od vyhození z Akademie věd mě zachránil ředitel Botanického ústavu Slavomír Hejný. V tu dobu založil pobočku v Třeboni, kam posílal pracovníky, kteří se stali politicky nepohodlnými. „Budeš řadový zaměstnanec ústavu a nesmíš tě být moc vidět, jinak tě nemůžu udržet,“ kladl mu na srdce a Jiří Komárek to akceptoval. Takhle se tedy ocitl na jihu Čech. V Třeboni žije dodnes.

STÁLE MÁ CHUŤ BÁTAT

Jiří Komárek je i v pokročilém věku stále vědecky aktivní. Ještě před čtyřmi lety dokončil třetí díl světové monografie o sinicích. Stále má chuť objevovat a o sinicích mluví s velkým zaujetím. I když už dnes studenty neučí, každý den se snaží být v laboratoři Botanického ústavu AV ČR v Třeboni. „Byli tam tak laskaví, že my nechali vynikající paní laborantku. Takže pokud to jde, snažím se stále na něčem pracovat. Přijde mi to smysluplnější činnost, než si číst knížky a chovat králíky,“ usmívá se. Celá řada nových otázek v oblasti morfologie cyanobakterií vzniká v souvislosti s novými molekulárními metodami. „Molekulární přístup musí být akceptován. Bude třeba provést celou řadu oprav a změn. Rád bych v tom pokračoval,“ říká Jiří Komárek. Stále dostává pozvání na mezinárodní konference o sinicích. „Zrovna včera jsem dostal pozvánku na konferenci v Portugalsku, tak jsem trochu na rozpacích, i když bych na ni moc rád jel. Možná to pojmu jako svoji labutí píseň,“ uzavírá vědec. ●

Text: Miroslav Vlasák

Foto: Aleš Motejl

NA OLYMPIÁDĚ V KOREJI

Nikola Šarlingrová, známá pod skautskou přezdívkou Flo, je jindřichohradeckou skautkou a studentkou učitelství anglického a francouzského jazyka na Filozofické fakultě. Na základě motivačního dopisu a dobré znalosti angličtiny dostala šanci vyrazit na mezinárodní tábor mládeže (World Youth Camp) pořádaný jihokorejskou skautskou asociací při příležitosti únorových zimních olympijských her.

Měla tak šanci se setkat se skauty a studenty z více než sedmdesáti zemí světa. Do Jižní Koreje dorazila s předstihem dvou dní před začátkem tábora. Ve společnosti další Češky Karolíny a dvou Slováků strávila první dva dny v Soulu, kde navštívili místní památky: chrámy, muzeum kultury a slavnou Soul Tower. Hned první den narazili na problém se stravováním, korejské jídlo totiž bylo neskutečně pálivé. Další potíží byla jazyková bariéra, neboť Korejci nejsou v angličtině zrovna zběhlí. Při odjezdu na tábor se stravovací podmínky a komunikace zlepšily - organizátoři brali ohled na

účastníky, kteří korejskou pálivost nezvládali a navíc mluvili dobře anglicky. Nabídka jídla byla ovšem zajímavá - k snídani, obědu a večeři byla servírována polévka s miskou rýže, občas doplněná těstovinami nebo masem. Program tábora byl pestrý a nabitý od rána do večera. Hned druhý den brzo ráno účastníci vyrazili na olympiádu do Phoenix Snow parku sledovat ženský ski cross. Někteří účastníci z Afriky nikdy předtím neviděli sních, bylo zajímavé pozorovat, jak žasnou nad padajícími vločkami nebo opatrně našlapují po sněhu. Táborníci sledovali ski cross přímo pod svahem, nejdříve kvalifikaci, poté

semifinále a nakonec boj o medaile. Nikola s Karolínou tam narazily i na Čechy v raškovkách (českých olympijských čepicích), šéfa českého svazu lyžařů s bývalým závodníkem ski crossu Tomášem Krausem. Společně fandili české reprezentantce Nikol Kučerové, která nakonec skončila na čtrnáctém místě.

ODLIŠNÝ ZPŮSOB ZNÁMKOVÁNÍ

Kromě olympiády byly na programu i další aktivity: seznamovací hry, slavnostní večere, mírové fórum, jízda ve drážních vozících na kolejích, prohlídka okolí Pchjongčchangu a Čchunčchonu, procházka po skleněném mole nad jezerem, pádlování na kánoích nebo lyžování. Poslední večer tábora byl mezinárodní - každý národ představoval vlastní kulturu. Právě tady Nikola dostala možnost uplatnit svoje znalosti angličtiny i francouzštiny. Angličtina samozřejmě převládala, ale francouzsky si mohla popovídat například se skauty z Maroka, Tunisu nebo Alžíru. V rámci prezentace České republiky představila naši zemi, mluvila o českém skautingu, ale i o Jihočeské univerzitě. Při té příležitosti mohla s ostatními studenty rozmlouvat o studiu na naší univerzitě, nabídnout jim mezinárodní studijní programy a rozdávala jim propagační předměty. Ptala se i korejských studentů na jejich systém vzdělávání. Každý z nich má celoživotní cíl, dostat se na jednu ze tří nejprestižnějších univerzit v zemi, takzvané SKY - Soul National University, Korea University a Yonsei University. Způsob známkování ve škole je odlišný od našeho. I když napíšete test na 95 % správně, nemáte jistotu, že dostanete jedničku. Tu může dostat například pouze 10 % žáků s nejlepším výsledkem a vy tak třeba dostanete dvojku, protože jiní studenti byli úspěšnější.

KOREJCI ZNAJÍ PRAHU DÍKY SERIÁLU

Poté, co skončil tábor i olympiáda, Nikola se čtyřčlennou česko-slovenskou skupinkou

vyrázila objevovat Jižní Koreu na vlastní pěst. Cestovali autobusem i vlakem, ubytování si hledali přes couchsurfing přímo u domorodců nebo airbnb. První zastávkou bylo město Kangung - olympijská vesnice, Český dům a Slovenský dům. Město stále žilo olympiádou, i když už skončila. Olympijské obchody, sochy, průvodci, plakáty a poutače byly stále všudypřítomné. „Místní obyvatelé byli velice přívětiví, neustále nás zvědavě okukovali, a i když neuměli moc anglicky, chtěli nám pomoci a ptali se nás, odkud jsme. Hodně z nich prý bylo v Praze. Ta se mezi obyvateli proslavila díky korejskému televiznímu seriálu Milenci v Praze z roku 2005,“ říká Nikola. Následující den vyrazili vlakem na jih, do města Pusan, kde se přímo na mořském skalním útesu nachází unikátní buddhistický chrám Haedong Yonggungsa. Vyzkoušeli i korejské lázně, takzvané oncheon. Překvapilo je, že lázně jsou rozdělené na dámskou a pánskou část, kde se všichni pohybují nazí. Pobyť v Koreji zakončili v Soulu, kde mimo jiné navštívili monstrózní budovu muzea designu. ●

*Text: Nikola Šarlingrová, Miroslav Vlasák
Foto: archiv Nikol Šarlingrové*

Staň se součástí našeho týmu!

e-on

Absolventský program E.ON Graduate Program

Přihlas se do našeho rozvojového programu pro nadané absolventy ekonomických vysokých škol.

Díky nám získáš jedinečnou pracovní zkušenost. Během programu „EGP“ absolvuješ stáže v různých odděleních společnosti. Po celou dobu trvání programu ti nabízíme atraktivní mzdu a pestrou škálu firemních benefitů.

Důležité termíny:

Uzávěrka přihlášek je 30. dubna. | Výběrové řízení proběhne 14. a 16. května. | Nástup je v září 2018.

Sledujte nás na www.kariera.eon.cz E.ON Kariéra E.ON CZ

DUBEN

18. DUBNA**Přednáška Terezínské ghetto očima dítěte**

17:00, Teologická fakulta JU, Kněžská 8, učebna 210

Beseda s Michaelou Vidlákovou, poslední žijící pamětnicí šoa v České republice, která prožila dětství v terezínském ghettu.

18. DUBNA**Psychotalks**

18:00, Studentský klub Kampa, Studentská

Psychologie a život v Mexiku z pohledu začínající psycholožky Kláry Šafaříkové.

18. DUBNA**Divadelní představení Mister**

18:00, studiová scéna Jihočeského divadla

Studenti česko-německých areálových studií FF JU opět na scéně Jihočeského divadla, tentokrát s adaptací hry Der Hoffmeister.

24. DUBNA**Akademické půlhodinky: Martin Weis – Střípky z historie z roku 1918**

16:00, Barokní sál Jihočeského muzea

Pravidelný přednáškový cyklus osobností akademického života. Tentokrát s církevním historikem Martinem Weisem z Teologické fakulty JU.

25. DUBNA**Americké jaro – beseda Exil, literatura a překlad**

11:15, Literární kavárna Měsíc ve dne

V rámci festivalu Americké jaro na Jihočeské univerzitě vás zveme na besedu s překladateli Pavlem Dominikem a Mikem T. Baughem.

25. DUBNA**Stavění máje**

16:00, areál vysokoškolských kolejí JU

Studenti Zemědělské fakulty připravují tradiční stavění májky a zapálení vatry. Můžete se těšit na opékané prase, špekáčky, pivo a hudební program.

26. DUBNA**Americké jaro - koncert Erica Zubera**

19:00, aula Pedagogické fakulty, Dukelská ulice, České Budějovice

V rámci festivalu Americké jaro na Jihočeské univerzitě se uskuteční koncert světoznámého klavíristy.

KVĚTEN

2.–3. KVĚTNA**Anifilm v kampusu JU**

klub Kampa

Mezinárodní festival animovaných filmů bude mít letos opět část programu i v kampusu Jihočeské univerzity.

3. KVĚTNA**Fotbalový zápas JU x VŠTE**

18:00, stadion Dynama České Budějovice

Studentské unie obou škol organizují již potřetí vzájemný fotbalový zápas. Přijďte fandit našemu mužstvu!

8.–9. KVĚTNA**Univerzitní Zavírák**

Areál kampusu JU

Čtvrtý ročník festivalu, který pořádají sami studenti. Kampus ožíví nejrůznější workshopy, přednášky, letní kino, grilovačka a vše bude zakončeno open air koncertem.

10. KVĚTNA**Martin Palouš: Střet civilizací**

17:30, Teologická fakulta JU, Kněžská 8, učebna 3

O světové politice na přelomu třetího tisíciletí pohovoří docent Martin Palouš z Florida International University.

15. KVĚTNA**Akademické půlhodinky: Milan Říha - Kdepak ty ryby asi jsou?**

16:00, přednáškový sál Jihočeského muzea

Pravidelný přednáškový cyklus osobností akademického života. Tentokrát s Milanem Říhou z Hydrobiologického ústavu BC AV ČR.

www.jcu.cz

facebook.com/jihoceska.univerzita

twitter.com/JihoceskaUni

instagram.com/jihoceskauniverzita